

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 09/05/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 121

Bài học hôm qua, Hòa Thượng dạy, chúng ta phải nắm được cương lĩnh và thứ lớp tu học, chúng ta không hiểu rõ cương lĩnh, đảo lộn thứ lớp tu hành thì chúng ta công phu sẽ không có lực. Hòa Thượng nói: ***“Tâm thanh tịnh thì không nhất định có bình đẳng, tâm bình đẳng của chúng ta chân thật hiện tiền thì trí tuệ của chúng ta sẽ đạt đến cứu cánh viên mãn. Trong tâm bình đẳng nhất định có tâm thanh tịnh, trong tâm thanh tịnh chưa chắc đã có tâm bình đẳng”***. Chúng ta thường cố gắng dụng tâm để có được tâm thanh tịnh nhưng chúng ta không tu tâm bình đẳng. Tâm chúng ta thanh tịnh, chúng ta vẫn có thể khai được trí tuệ nhưng trí tuệ đó không viên mãn, rất ráo.

Có những người, những đạo tràng niệm Phật rất tốt nhưng tâm họ có sự phân biệt, chấp trước rất nghiêm trọng. Thí dụ, có người nói, nếu người nào học ***“Đệ Tử Quy”*** thì sẽ không được đến đạo tràng của họ. Suốt cuộc đời Hòa Thượng, đặc biệt khi sắp vãng sanh, Ngài đã cực lực đề xướng chuẩn mực Thánh Hiền. Hòa Thượng nói: ***“Nếu chúng ta không thể vãng sanh thì ít nhất trong đời này chúng ta cũng phải làm được người có chuẩn mực”***. Đây là những lời đại từ, đại bi của một người chân thật học Phật. Nếu chúng ta vãng sanh được thì rất tốt nhưng nếu chúng ta không thể vãng sanh thì chúng ta cũng phải làm một người chuẩn mực. Nếu chúng ta là một phạm phu thì chúng ta cũng phải là một phạm phu tiêu chuẩn, phạm phu có thể làm ra tấm gương cho những phạm phu khác. Chúng ta cố gắng tu tâm thanh tịnh nhưng tâm chúng ta vẫn phân biệt, chấp trước thì tâm chúng ta không thể đạt được bình đẳng.

Hòa Thượng nói: ***“Tâm thanh tịnh có thể khai mở được trí tuệ nhưng trí tuệ không tròn đầy, viên mãn, cứu cánh”***. Chúng ta không đạt được tâm bình đẳng thì chúng ta rất khó vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Trên đề Kinh của ***“Kinh Vô Lượng Thọ”*** nói: ***“Thế giới Tây Phương Cực Lạc là thế giới thanh tịnh, bình đẳng, giác”***. Người ngày nay không nắm được cương lĩnh, thứ lớp tu hành, đây là lý do người niệm Phật rất đông nhưng người có thành tựu rất ít.

Hòa Thượng từng dạy: ***“Chúng ta đọc một bộ “Kinh Vô Lượng Thọ”, niệm một câu “A Di Đà Phật”, có một hướng Tây Phương để đi, dùng Thập Thiện đối trị ba nghiệp”***. Chúng ta dùng Mười thiện để đối trị mười ác. Mười ác là, thân thì sát, đạo, dâm; Ý thì tham, sân, si; Miệng thì nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác và nói lời thêu dệt. Trong đối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta dùng chuẩn mực của người xưa. Chúng ta học ***“Đệ Tử Quy”*** trên nền tảng của Phật pháp Đại Thừa hay chính là chúng

ta dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi để học “**Đệ Tử Quy**”, học chuẩn mực của người xưa. Người xưa dạy: “**Tâm viên nả pháp bất viên**”. Tâm tròn đầy thì tất cả pháp đều tròn đầy, tâm thiên lệch thì pháp nào cũng thiên lệch. Chúng ta không hiểu được điều này nên tâm chúng ta vẫn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Hòa Thượng nói: “**Tiêu chuẩn của vãng sanh là “Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm liên tục” giống như Bồ Tát Đại Thế Chí đã dạy chúng ta. Nói một cách đơn giản chính là chúng ta chuyên nhớ, chuyện niệm A Di Đà Phật, thế giới Tây Phương Cực Lạc, không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn**”. “Gom nhiếp” là chúng ta đóng sáu căn, hằng ngày, chúng ta không cần nghe những việc phải trái, đúng sai mà chúng ta chỉ cần niệm đến cùng một câu “**A Di Đà Phật**”. Điều này giống như chúng ta đi trên đường, chúng ta gặp rất nhiều người nhưng chúng ta không nhớ khuôn mặt của họ. Chúng ta không lưu lại ấn tượng nên chúng ta sẽ không nhớ, chúng ta để tâm rỗng không, dùng tâm đó niệm câu “**A Di Đà Phật**”.

Một số người học một chút về thiền thì họ cho rằng, chúng ta còn tưởng, còn niệm là chúng ta còn vọng tưởng nhưng chúng ta chỉ tưởng Phật, niệm Phật, chúng ta không tưởng, không niệm “*tài, sắc, danh, thực, thù*”. Đây là chúng ta dùng một niệm để buông bỏ tất cả các niệm. Chúng ta buông bỏ tất cả vọng tưởng, chỉ tưởng đến hành vi, việc làm, 32 tướng tốt, năng lượng, trí tuệ của Phật. Nếu chúng ta không còn tất cả các niệm thì chúng ta không còn cần niệm Phật nữa, đây là chúng ta đạt đến “**bất niệm tự niệm**”, niệm mà không niệm, không niệm mà niệm. Cảnh giới này rất cao so với chúng ta, tôi cũng chỉ nghe Hòa Thượng nói và nói lại cảnh giới này. Hiện tại, chúng ta có thể làm đến được “**tịnh niệm nói nhau**” đã là rất khó!

Hằng ngày, chúng ta thường không tinh tường trong mọi sự, mọi việc mà chúng ta thường mơ mơ, hồ hồ. Có những người cho rằng, những người niệm Phật là những người còn vọng tưởng, một số người ngồi một chỗ nhưng tâm họ luôn trong trạng thái hôn trầm, ngủ gục hoặc vọng tưởng. Nhiều người chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*danh vọng lợi dưỡng*” mà họ không nhận ra. Hằng ngày, chúng ta thường nhớ Phật, niệm Phật thì ít mà nhớ danh, nhớ lợi thì nhiều.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta nghĩ đến các pháp ở thế gian hay thậm chí, chúng ta nghĩ đến việc đoạn phiền não, nhất tâm bất loạn, độ chúng sanh thì đó đều là vọng tưởng**”. “**Pháp thế gian**” là “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” . Đối với việc thế gian, nơi nào đủ duyên thì chúng ta tận tâm, tận lực làm, nếu nơi nào không đủ duyên thì chúng ta không nên cưỡng cầu. Chúng ta cảm nhận được nơi nào đang cần chúng ta thì chúng ta đến, chúng ta cố gắng cưỡng cầu, phan duyên thì chúng ta phiền não và khiến người khác phiền não.

Hôm trước, tôi đến thăm một gia đình, họ chưa từng biết đến việc ăn chay, học Phật nhưng tôi cảm nhận được là họ có thiện căn. Sau khi tiếp xúc một vài lần thì họ rất hoan hỷ nghe những điều tôi nói. Tôi không khắc ý để độ chúng sanh, tôi chỉ đến để kết

bằng hữu, mang lại lợi ích cho họ cả về vật chất và tinh thần. Tôi không có ý niệm là tôi phải dụng tâm làm gì mà tôi chỉ nghĩ đến việc tặng cho người khác.

Chúng ta muốn đoạn phiền não rất dễ, chúng ta xa lìa “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” thì chúng ta sẽ không còn phiền não. Nếu ngày ngày, chúng ta muốn làm việc gì đó để độ chúng sanh thì chúng ta đã cưỡng cầu. Chúng ta chỉ cần tu hành tốt, chúng ta làm được những việc mà người khác không thể làm, nhận được việc mà người khác không thể nhận thì chúng ta tự khắc đã độ được nhiều chúng sanh. Chúng ta chưa giúp được chính mình, chưa độ được chính mình, chúng ta vẫn chìm đắm trong “*năm dục sáu trần*” vậy mà chúng ta muốn độ chúng sanh!

Sáng nay, khoảng 2 giờ sáng tôi dậy, sau đó tôi đi nằm tiếp, đến 3 giờ 30 điện thoại của tôi chưa reo, ban đầu tôi muốn nằm tiếp nhưng sau đó, tôi đã tự ngồi dậy xem đồng hồ, cơ thể của tôi đã quen với việc dậy sớm. Trong tâm tôi vẫn còn tham cầu, ham muốn được nằm tiếp nên ban đầu, tôi vẫn muốn nằm chờ điện thoại reo. Chúng ta phải chân thật đối trị tập khí của chính mình, đây chính là chúng ta tu hành.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta muốn độ chúng sanh, muốn được nhất tâm thì đó đều là vọng tưởng. Hằng ngày, chúng ta chỉ có câu “A Di Đà Phật” là chánh niệm, ngoài câu Phật hiệu thì tất cả đều là vọng tưởng***”. Trước đây, có người đề xướng pháp tu mà trong bảy ngày, mọi người có thể đạt được nhất tâm bất loạn, rất nhiều người đã tin theo nhưng không có ai đạt được điều này. Nếu chúng ta cưỡng cầu, chúng ta dụng tâm để làm thì chúng ta đã sai. Tâm chúng ta chỉ nhớ đến câu “*A Di Đà Phật*”, chúng ta làm ra tiêu chuẩn mô phạm cho người nhưng chúng ta không có phân biệt, chấp trước, không có “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Sáng nay, sau khi niệm Phật, tôi viết một câu “*A Di Đà Phật*” bằng chữ Hán. Tôi làm ra biểu pháp để mọi người cùng học tập, rèn luyện, nếu tôi có ý niệm cho rằng tôi làm được một việc hơn người khác thì đó là tôi đã vọng tưởng. Hằng ngày, chúng ta làm tốt tất cả mọi việc nhưng những việc đó không quan trọng bằng việc chúng ta niệm câu “*A Di Đà Phật*”. Hòa Thượng nói: “***Chỉ có một câu “A Di Đà Phật” là chánh niệm ngoài câu “A Di Đà Phật” đều là vọng niệm***”.

Hòa Thượng nói: “***Trên Kinh nói: “Tín vi đạo nguyên công đức mẫu”. Lòng tin là mẹ sinh ra mọi công đức. Bồ Tát Văn Thù là Thầy của bảy vị Phật trong quá khứ, Ngài có tín tâm bậc nhất. Chỗ này nói rõ, tất cả chư Phật đều lấy tín tâm làm căn bản. Điều kiện thứ nhất để thành tựu ở thế gian và xuất thế gian là phải có tín tâm kiên định. Trong sáu loại tín tâm thì điều quan trọng nhất là “tự tín”. Người có thành tựu lớn hay nhỏ đều do tín tâm của họ sâu hay cạn***”. Trong cụm từ “*Bảy vị Phật*”, số “*Bảy*” là đại diện cho sự viên mãn. “*Tự tín*” là tự tin vào chính mình.

Trước đây, tôi chưa viết được chữ Hán bằng bút lông, tôi cho rằng mình sẽ không thể viết được. Gần đây, các chú nhờ tôi viết câu “**A Di Đà Phật**” bằng tiếng Hán, sau lần đó, tôi đã viết hằng trăm chữ. Chúng ta có niềm tin ở chính mình thì chúng ta có thể làm được mọi việc. Chúng ta có thể thành Phật vậy thì những việc khác đều là việc nhỏ. Chúng ta đừng ngồi ngưỡng mộ người khác, chỉ cần chúng ta nỗ lực là được! Chúng ta nỗ lực ba năm chưa đủ thì chúng ta nỗ lực thêm sáu năm, chín năm. Chúng ta tin chính mình thì chúng ta sẽ nỗ lực rèn luyện, chúng ta nỗ lực thì chúng ta nhất định sẽ thành công. Năng lực của con người là vô hạn. Chúng ta không nỗ lực khai mở bảo tàng vô giá, chúng ta thiếu sự tự tin thì chúng ta sẽ không làm được gì! Chúng ta vượt qua sự tự ti, có niềm tin mạnh mẽ, nỗ lực theo sự dạy bảo của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì chắc chắn chúng ta sẽ có thành tựu. Nếu chúng ta chỉ tin vào chính mình, chúng ta ngông cuồng, ngạo mạn thì chúng ta đã sai. Người làm được trọng phụ, làm được Phật Bồ Tát thì chúng ta cũng làm được.!

Sau khi tôi viết được chữ “**A Di Đà Phật**” bằng chữ Hán, tôi sẽ phát nguyện viết tiếp 1000 chữ. Sau đó, trong đầu tôi khởi ý niệm, không biết mình có thể viết đủ không. Khi tôi viết chữ, tôi sẽ niệm Phật thay vì vọng tưởng. Tôi phải đứng tán để viết chữ, nét sỗ phải giống như một thanh kiếm việc này giúp tôi rèn luyện sức định. Hơn mười năm trước, tôi đã nói: “*Bút là thân, tâm là ý*”. Chúng ta định được tâm thì tay chúng ta sẽ không run, nét viết sẽ biểu lộ tâm ý của chúng ta. Tôi đã viết được hơn 100 chữ, sắp tới, chắc chắn tôi sẽ viết đủ 1000 chữ. Người xưa dạy: “**Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện**”. Nếu tôi ngồi niệm Phật thì tâm tôi thường không định do vậy tôi rèn luyện thân tâm qua việc viết câu “**A Di Đà Phật**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải có lòng tin kiên định. Thành tựu của một người lớn hay nhỏ chính là ở chỗ sự tự tin của họ sâu hay cạn. Tự tin của họ sâu thì họ có thành tựu lớn, tự tin của họ nhỏ thì họ có thành tựu nhỏ**”. Điều quan trọng là chúng ta phải có niềm tin vào chuẩn mực Thánh Hiền, tin vào lời dạy của Phật Bồ Tát. Người tin vào vọng tưởng, tập khí xấu ác của chính mình thì họ không thể nào trở nên tốt được.

Trước đây, tâm ý của tôi bao chao, không có chỗ nương về, tôi càng dịch pháp của Hòa Thượng thì tôi càng có niềm tin, từ đó, tôi đã có thể thay đổi nhiều tập khí xấu ác. Khi chúng ta có niềm tin, có chỗ nương về thì chúng ta sẽ nỗ lực làm theo. Chúng ta đã học được gần 2000 đề tài, chúng ta vẫn còn rất nhiều điều cần học, tôi đã học cách trồng rau sạch, làm đậu, tập cho đi mọi thứ bằng tâm chân thành, yêu thương và hiện giờ tôi đang tập viết chữ thư pháp.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!